ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUA

Sayı: 23

75 Krş.

NASREDDİN HOCANIN TORUNU HIZIR DENİZALTI ÜLKESİNDE

Yazan: H.F. VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

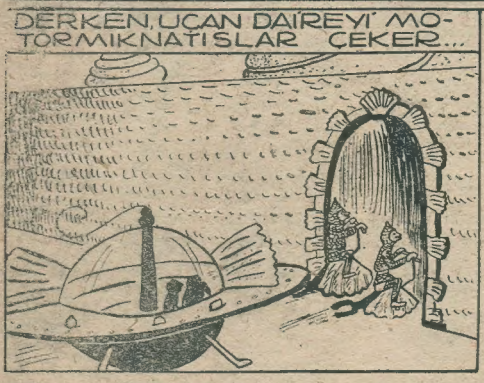

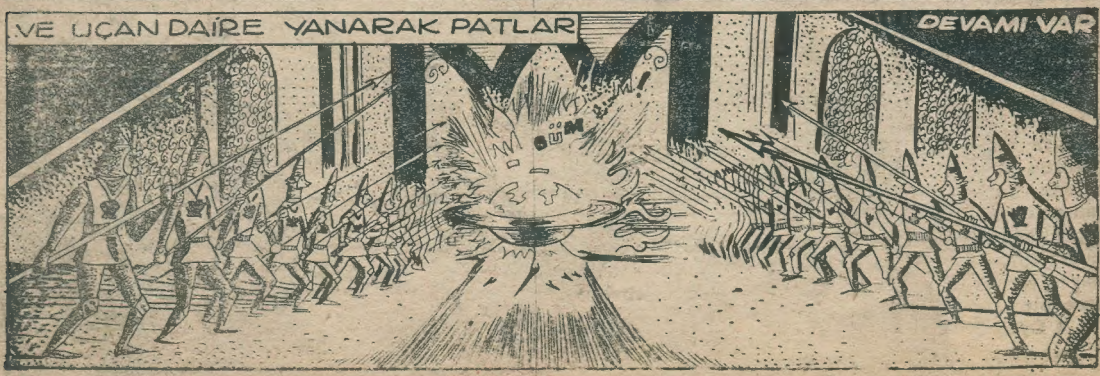

Cumhuriyet Nasıl Kuruldu?

1914 YILINDA başlayıp 1918 de sona eren I. Dünya Savaşının sonunda, düşman devletlerle Osmanlı Hükûmeti arasında 30 Ekim 1918 de (Mondros mütarekesi) imzalanmıştı.

Bu mütarekenin imzalanmasından üç gün sonra, 3 Kasım 1918 de İngilizler Musul'a girdiler. 13 Kasımda da galip devletlerin donanmaları İstanbul'a geldi, toplarını saraya çevirip boğazda demir attı.

Mütarekede Osmanlı topraklarının galipler arasında paylaşılması kararlaştırıldığı için İngilizler Çanakkale bölgesile Anadolu demiryolu üzerine rastlıyan yerleri ve Musul bölgesini, Fransızlar Çatalca, Çanakkale, Adana, Tarsus, Mersin, Urfa, Maraş ve Gaziantep bölgesini, İtalyanlar; Antalya, Isparta, Muğla, Söke, Meğri, Finike, Afyonkarahisar, Akşehir ve Konya bölgelerini askerleriyle tuttular. Bu üç devletin üçünün de İstanbul bölgesinde askeri vardı.

Ayrıca 15 Mayıs 1919 da Yunanlılar İzmir'e asker çıkardılar. Galip devletler onlara da bol keseden Batı Anadolu topraklarını bağışlayıvermişlerdi.

Fakat iş onların bildiği gibi çıkmadı. Bütün tarih boyunca köle olmamış kahraman Türk milleti, her yabancı çizmesi belirsen yerde, ayaklandı.

Atatürk 19 Mayıs 1919 da Samsun'a ayak basmıştı.

Onun başkanlığı altında 23 Temmuz 1919 da Erzurum'da bir kongre toplandı. Bu kongrede yurdun her bucağından gelen birçok yurtsever Türkler toplanmıştı. Bu toplantıda Türk topraklarının ne olursa olsun kurtarılması için çalışılmasına karar verildi ve işi çevirmek üzere bir (temsil heyeti) seçildi.

4 Eylül 1919 da Sivas'ta toplanan ikinci bir kongrede bu karar tekrarlandı ve kurum genişletildi.

Ne yazık ki, o sırada, 12 Eylül 1919 da, İstanbul'daki padişah, Türkiye'nin İngiliz boyunduruğu altında esir bir millet olarak kalmasını kabul ettiğini gösteren gizli bir anlaşma yapıyordu. Padişah, Anadolu'da millet ve orduyu toplamağa çalışan Mustafa Kemal'e ve yurtseverlere karşı düşmanlarla elbirliği etmeğe de karar verdi. 16 Mart 1920 de galip devletler İstanbul'a biraz daha asker çıkarıp hükümet dairelerini bastılar.

Bunun üzerine Mustafa Kemal Ankara'da bir Milet Meclisi toplanması için hazırlıklara girişti.

23 Nisan 1920 de Büyük Milet Meclisi toplandı. Reisliğine de, ertesi gün, Mustafa Kemal'i seçti.

Artık vatanın dört tarafından saldıran düşmanlara karşı Büyük Millet Meclisi Hükümetinin idare ettiği kuvvetler karşı koymağa başlamıştı. Osmanlı Hükümeti adamları ise 10 Ağustos 1920 de Sevr barışını imzalıyarak memleketin parçalanışını kabul ettiler.

Fakat bu idam kararını kabul etmiyen kahraman Türk milleti yurdu kurtarmak için bütün bir yoksulluk içinde çalışıyor ve başarılar kazanıyordu.

Türk ordusunun başarıları karşısında onu durdurmak için binbir kurnazlık düşünen galip devletler 22 Mart 1922 de mütareke yapmak istediler.

Fakat kurtuluş savaşının başlangıcında çete harpleriyle zayıflatılan, Birinci, İkinci İnönü ve Sakarya muharebelerinde epeyce yıpratılan düşman ordusuna karşı öldürücü bir vuruş hazırlanıyordu. Onu iyice boğa- hazırlanıyordu.

Başkomutan Atatürk idi. 26 Ağustos 1922 sabalı baskın halinde başlıyan Türk saldırışı karşısında en geçilmez sanılan düşman siperleri bir günde aşıldı. Ertesi gün Afyonkarahisar kurtuldu. 30 Ağustos 1922 günü Dumlupınar'da yapılan Başkumandanlık Meydan Muharebesinde Yunan ordusu yok edildi. Düşman ordusu kumandanı bile esir edildi.

Türk topraklarını düşman çizmesinden kurtarmak için Başkumandandan «Ordular ilk hedefiniz Akdeniz'dir! İleri» kumandasını alan kahraman Türk ordusu, yıldırım gibi ilerleyerek 9 Eylül'de İzmir'e varmıştı.

Düşmanlar aman dilediler. Mudanya'da bir mütarekede Türk istiklâli kabul edildi.

1 Kasım 1922 de saltanat kaldırıldı. Yalnız Halifelik bırakıldı. Sonradan bu da 3 Mart 1924 te kaldırılmıştır.

20 Kasım 1922 de başlıyan Lozan Barışı konuşmaları 24 Temmuz 1923 te eğilmez Türk varlığının ve yüce Türk devletinin şerefini tanıyan bir anlaşma ile sona erdi.

Büyük Millet Meclisinin kuruluşu tarihi olan 23 Nisan 1920 den Cumhuriyetin ilânına, yani 29 Ekim 1923 e kadar geçen üç buçuk yıllık devir, Türk tarihinin destan olacak bir bölümüdür.

BÜYÜK TARİHİ TÜRK ROMANI

CENGİZ HANIN HAZİNESİ

YAZAN: APTULLAH ZİYA KOZANOĞLU

— 3 —

ALAYLI, kızgın, kırgın yüze yakın tatsız bakışlı gözbün kendisine dikildiğini gören oğlancık, utancından mı, yoksa ağzından kaçırdığı sözlerin korkusundan mı? Hernedense yüzü su verilen çelikler gibi kıpkırmızı kesildi.

— Beni tanıt der gibilerden Koca Memiş'e baktı.

Koca Memiş:

— Bu benim oğlum! deyiverdi. Sonra caydı. Yani evlâtlığım, dedi. Henüz adı yok. Baş kesip, av yapıp ad kazanamadı. Öksüz bir oğlan!

— Kel oğlan!

KEL OĞLAN

Masalların yoksul, fakat açıkgöz kahramanı, şehzadeleri, han oğullarını yenen, dilediğine kurnazlığı ve gülünç cesareti ile el koyan Keloğlan.

Kel oğlan, bu adı beğenmiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Fakat Tokta Bey, elinde gümüş kımız ibriği ve tepsisi ile meydan okuyan bu delikanlıyı süzüyor, süzdükçe kafasında yeni düşünceler doğuyordu.

— İleri gel evlâdım! diye içinde sertlik mi, sevgi mi kaynaştığı belli olmayan bir sesle delikanlıyı yanına çağırdı. Kel oğlan da ona baktı. Yürümedi. O, yürümeyince Tokta Bey yürüdü.

— Aygırların ak olmayıp, kara olduğunu Koca Memiş'ten mi duydun oğlum?

— Hayır! Öyle olarak biliyorum. Belki bir yerden duydum.

Yamaçlardan dört atlı koptu...

— Nerden ve kimden?

— Rüyamda görmüşümdür.

— Ya? Sen rüyanda Koca Hakan Cengiz Hanı mı görüyorsun?

— Evet!

— Nereye ve nasıl gömüldüğünü de rüyanda mı gördün?

— ?!!

— Ben söz söyleyince susulmaz, cevap verilir. Cengiz Hanı yalnız rüyanda gördün demek?

— Belki!

— Sen Koca Memiş'in evlâtlığı ve adsız olduğuna göre Mongol değilsin?

— Değilim!

— Cengiz Hanla rüyanda hangi dilden konuşuyordun?

— Türkçe!

— Büyük Hakanımız Mongolların, Türklerin, Kiraytlerin, Merkitlerin yüzlerce ovul ve ulusların başı idi amma Mongolcadan başka dil bilmezdi.

— Ne çıkar? Ben de Türkçeden başka dil bilmem amma konuşuyoruz.

— Sen yalan söylüyorsun! Alın bu köpeğin başını vurun. Bey çocukları katında yalan söylemek nedir görsün!

Bu garip konuşma aslında bir yay gibi gerili olan sinirleri boşaltmıştı. Tokta Bey kızıyordu amma, şehzade ve sultanlar gülüyorlardı. Tokta Beyin Kel oğlanın rüyalarına karışmasına, hele (Hakanımız Türkçe bilmezdi. Rüyada Türkçe konuşamaz) diye kesip atmasını pek eğlenceli bulmuşlardı.

Fakat Tokta Beyin de kendine göre bir bildiği vardı.

Bu çocuktan korkuyordu.

Fakat Koca Memiş de bu sırada Tokta Beyin önüne dikilmişti.

— Oğlana dokunma! dedi. Tekin değildir çarpar.

Tokta Bey sağ güzünü kırptı.

— Babası gibi mi?

Bu sefer korku sırası Koca Memiş'e geçti.

— Babası mı? diye keke-

dedi Onun babası yok!

— Amma yaptın ha! Babasız çocuk doğurmak için yoksa anası Gök Tanrısı ile mi evlendi? Ne susuyorsun, yoksa piç mi?

— Kimin oğlu olduğunu bilmiyorum. Fakat piç olmadığı her halinden belli, o bir bey oğlu!

— Çok eskiden kızıl bir tuğ taşıyan bir beyin oğlu değil mi?

— Anlamadım?!

— O kadar güzel anlıyorsun ki Koca Memiş, sen 15 yıl önce öldürmen için Cengiz Hanla birlikte verdiğiniz, çocuk ne oldu?

— Öldü!

— Hayır öldürmedin! Şimdi herşeyi anlıyorum. Başına böcer ekip zorla Keloğlan kılığına soktuğun bu oğlanı tanımak için başına bakmak yeter.

— Başında ne var ki?

— Babası gibi dik ve sert! Gem vurulmıyacak, semer takılamıyacak kadar sert.

— Hayır! Hayır!

— Bu yersiz telâşın bile onu tanımama yetiyor. Bu sefer kendi başının uçmasını istemiyorsan al götür ve işini bitir. Bu çocuk yaşadıkça ben ve ulu Hakanımız Çağatay Hana rahat nefes almak nasip olmayacaktır.

— Kızıl Tuğlu adamın oğlu Keloğlan'ın başı henüz omuzlarının üstünde duruyordu.

— Koca Memiş, Tokta Beyin buyruğunu dinleyip oğlan boğazlamaları için Çağatay Hanın cellâtlarına vermemişti.

Keloğlan ya ölümden korkmuyordu, yahut Tokta Beyin Koca Memiş'in kulağına fısıldadığı emirden haberi yoktu

Kendisi dere kenarında ayaklarını uzatmış serinliyorken, kısraklar ve tayları çayırda otluyorlardı.

Bu günün hayatında büyük değişikliklere yol açacak tesadüflerle dolu olduğunu bilmiyordu.

Karşı yatan yamaçlardan dört atlı koptu. Dere kenarına gelip kondular. Bir at çobanı olan Keloğlan'la ilgilenmeye lüzum görmemişlerdi.

Hoş, güneş vurdukça Keloğlan'ın başı daha çok parlıyor, yoksulun güneş ışığı altında kızaran kirpikleri de kara şahin gözlerini örtüyor, değirinin anlaşılmasını güçleştiriyordu.

Gelenlerden ikisinin bey, ikisinin de at uşağı oldukları belli idi. Uzaklardan bir ardında altın başlı kızıl bir tuğ taşıyordu.

— Tarhanlardan biri olacak diye düşünüd. Tuğ taşımak hanlara ve tarhanlara verilmiş bir hakdı.

Keloğlan, bu altın başlığı güneş vurdukça parlayor, insanın gözünü kamaştırıyordu. Tuğun püsküllerı de kan renkli ve ipek gibi dalgalı, alımlı idiler.

Konuklar yerleşti, yerleşmedi, içlerinden çelimsiz olanı Keloğlan'a doğru yürüdü diğerleri eyerleri indiriyorlardı.

Ne olduysa bir anda oldu, sürüyü bekleyen köpekler çelimsiz yabancıya doğru, hırlayarak atıldılar, sonra uluyarak kaçtılar. Yabancı, birşeyden korkmuş gibi acı acı haykırdı. Sesi kadın sesi gibi ince ve ürkekti.

(Devamı gelecek sayıda)

ÇOCUKLARIMIZA

AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ BİLGİLERİ

Ayrı Ruhların Birbirine Benzerliği

RUH konusunda sizlere: «İnsanlara bakınız, hiç biri diğerine benzemez.» demiştim. Bunu soylerken, bir sınıftaki arkadaşların bir birine şekilde benzemediğini; kaş, göz, saç ve renklerde değişiklik olduğunu ve birbirlerinden böylece ayırt edildiğini anlatmak istemiştim.

Fakat bir milletin çocukları birbirlerinden şekilde ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, yine benzer tarafları çoktur. Meselâ Alman çocukları da birbirinden azçok farklıdır ama, yine birleşik tarafları vardır.

Ruhlar da böyle (AYRI) veya (MÜŞTEREK-BİRLİK-BENZERLİK) halindedir. Bir milletin çocukları, kendi aralarında, ruh yapılarında bazı küçük değişiklikler gösterir ise de birleşik tarafları daha çoktur. Asıl ayrılık, değişiklik, başka milletin çocuğu ile yan yana gelince belirir.

Milletlerin kendine mahsus ruh yapıları vardır; bu ruh yapıları beden yapıları gibi birbirinden çok ayrıdır. Milletlerin mizaçları hulkları, karakterleri, duyguları neden böyle ayrılık gösteriyor? Bunu sizlere milletlerin ruh yapıları, karakterleri konusunda söyleyeceğim.

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

ATALAR SÖZÜ

Atın ölümü arpadan olsun...

ATIN en halis gıdası arpadır. İştahlı, iyi yem kesen hayvan da makbuldür. Boğazsız hayvan makbul değildir. Bol ve iyi arpa beside şarttır. Şu veya bu sebeple at ölebilir; fakat bakımsızlıktan ölmesi sahibi için züldür. At, fazla arpa yemekten çatlasa bile hem at ve hem sahibi için zül değildir.

Bunun bir anlamı da şudur: Sen iyilik yolunda ol; başına o iyi işten, bir fenalık ta gelse aldırma, gocunma, varsın fenalık sana, yaptığın iyilikten gelsin; o da bir şereftir.

Ay Alioğlu

ÖĞRETMENİNİZ DİYOR Kİ

İşte, Böyle Bir Bayram

YAZAN: SADIK ÖVET

SEVGİLİ çocuklar,

Bayram deyince hatırınıza evvelâ atlıkarıncalar, salıncaklar, atlar, arabalar gelir. Sonra ziyaretler el öpmeler, harçlık almalar ve hediye edilen mendilleri düşunursunuz. Bayramlarda bunlar oluyor. Fakat bu bayram ötekilere benzemeyen, apayrı bir bayram. Buna CUMHURİYET BAYRAMI diyoruz.

Bizim bayramlarımız iki türlüdür: 1 - Dinî bayramlar, 2 - Millî bayramlar.

Dinî bayramlarımız, inançlarımıza göre yaptığımız bayramlardır. Büyüklerin elleri opulur, küçüklerin hatırı sorulur, ziyaret yapılır, gezilir, dinimize ait âdetler yerine getirilir, şeker hediye edilir, kurbanlar kesilir. Fakat bir de millî bayramlarımız var. Bunlar: Ulusal Egemenlik Bayramı, Gençlik - Spor Bayramı, mahallî Kurtuluş Bayramları, Zafer Bayramıdır. Bir de bayramların bayramı var. İşte bu Cumhuriyet Bayramı'dır. Siz dinî bayramlarda giyinmeğe, kuşanmağa, gezmeğe alışmışsınızdır. Verilen paraları o zamanlarda bol bol harcarsınız. Fakat bunlar asıl Cumhuriyet Bayramında yapılmalıdır. En temiz ve güzel elbise bu bayram giyinmeli, en çok bu bayram eğlenmelidir. Çünkü devlet olarak kendimize geldiğimiz günler, millet olarak kendimizi bildiğimiz zamanlar, bayramını yaptığımız cumhuriyet devrinde olmuştur.

Öğretmenleriniz, Tarih dersinde, Yurttaşlık Bilgisinde, cumhuriyetin anlamını size söylemişlerdir, söyleyeceklerdir. Eskiden böyle mi idi? Başımızda bulunan padişah memleketi bildiği gibi idare eder, istediğini yaptırır, istemediğini sürdürür, meclisi kapatır, kanun dinlemezdi. Bir başkası çıkar, herkesi susturur, kimseye yazdırmaz, hakkını aratmazdı. Bunlar yetmiyormuş gibi güzel yurdumuz düşmanların saldırganlığına uğradı. Çok yerlerimiz, bizi dünyadan kaldırmak, yok etmek isteyen akılsız milletlerin askerlerile doldu. Daha bu kadar değil. Başımızda bulunan padişah ve onun adamları düşmanlarla beraber oldular, yurdumuzun çiğnenmesine göz yumdular. Millet altıyüz yıldanberi çok şeyler görmüştü. İyi günler geçirmiş, dünyaya ün salmıştı. Fakat kara günler birbiri ardından sürüp gidiyordu. Millete yapılan zülüm ve fenalıklar birikiyordu.

Kurtuluş Savaşından sonra, yurt düşmandan temizlendiği vakit, Aziz Atatürk, bu milletin ancak cumhuriyetle idare olunacağını düşündü. Bir gece arkadaşlarını topladı. Düşüncelerini onlara açtı. Herkes bu idarenin bizim için en uygun olduğunu kabul etti. Artık padişahlı, sultanlık ömrünü bitirmişti. Zaten padişah yaptığı fenalıkların cezasını çekeceğini anlamış, kaçmıştı.

Büyük Millet Meclisi 35 yıl önce bir 29 Ekim günü cumhuriyeti kabul etti ve Atatürk'ü reisicumhur seçti. Akşam saatlerinde saat 8,30 da gümbür gümbür yüzbir defa toplar patladı. Artık bu millet gönül verdiği ülküye kavuşmuştu. Cumhuriyet devri pınar gibi akacak, her yerde bize güven verecek ve başımız dinç olacaktı. İstediğimiz söyleyecek, kendi kendimizi idare edecektik. O, yıllardır üzerimize çöken baskıyı atmış, kendimize gelmiştik. Gururumuz şahlanmıştı. Bizi ölmüş zannederek ve fenalığımızı isteyen milletler, bizimle dost olmak istiyorlardı. Dünya üstünde şerefli yerimizi almıştık.

Aziz Atatürk, bir daha okuyalım, bakın ne diyor:

«Ey Türk Gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.»

Siz de büyüdüğünüz zaman bu milletin istiklâlini, bu devletin cumhuriyetini sonuna kadar saklayacak ve koruyacaksınız. İşte Cumhuriyet Bayramını kutlarken bunları düşüneceğiz, inanma ateşimizi ziyadeleştireceğiz.

Bu bayramda şeker tutmak yok, kapı kapı dolaşıp el öpmek yok, atlıkarıncalarda vakit geçirmek yok. Bu bayram öyle bayram değil. Göğsümüzün kabardığı, kuvvetimizin, büyüklüğümüzün herkesçe kabul edildiği, kara günlerin sona erdiği bir bayram.

İşte, bu bayram böyle bi bayram!

HAFTALIK BİLGİNİZİ YOKLAYINIZ

Hazırlayan: Sadık ÖVET

Boş yerleri doldurunuz:

1 — Murat Bey zamanında kurulan asker ocağına ..... ocağı denir.

2 — Orhan Bey zamanında ..... şehri alındı.

Güneş bu şehirlerin hangisinde daha evvel doğar?

Ankara - Erzurum - Edirne

Boş yerleri doldurunuz:

1 — Ay ..... etrafında döner.

2 — Dünya ..... etrafında döner.

3 — Londra'da ..... rasathanesi vardır.

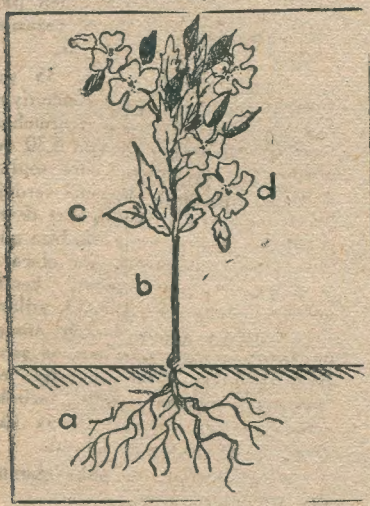

Bitkinin kısımlarını harflerin yanına yazınız.

a - ....., b - .....,

c - ....., d - .....

1 — Askerlik ve yurt savunması işlerine bakar.

2 — Dünya devletlerile devletimizin münasebetlerini düzenler.

3 — Adalet işlerine, mahkemelere bakar.

4 — Yurtta güven ve düzemi sağlar.

Bu cümleler hangi vekilin işidir. Numaraları yanlarına koyunuz:

... — Adliye Vekili, ... — Dahiliye Vekili, ... — Millî Müdafaa Vekili, ... — Hariciye Vekili,

Trahom hastalığı neremizde olur?

Midemizde - Ciğerlerimizde - Gözümüzde

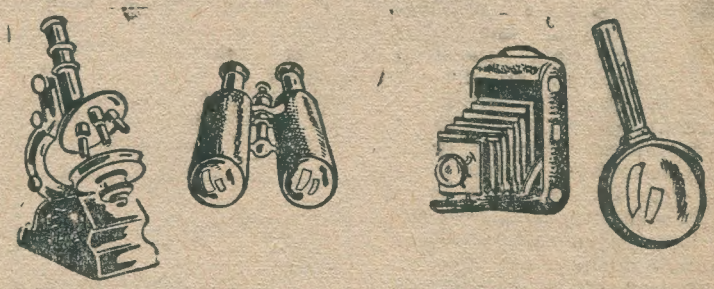

....

Bu resimlerin isimlerini altlarına yazınız.

Uygun olanları bulunuz?

Kitaplık kolu	:	Sınıfı süsler, güzelleştirir.
Temizlik kolu	:	Spor eşyalarını saklar, oyun hazırlar.
Spor kolu	:	Sınıfın, arkadaşlarının temizlik işlerile uğraşır
Güzelleştirme kolu	:	Kitap, mecmua alır, arkadaşlarına dağıtır.
Sağlık kolu	:	Yaralananların, düşenlerin ilk tedavisini yapar, ecza dolabına bakar.

Ankara Savaşında kim yenildi?

Çarpı işareti koyunuz.

Sultan Murat Yıldırım Timur

Ankara Savaşı hangi tarihte oldu?

1444 — 1402 — 1449

Osmanlılarla Macarların yaptığı son savaş hangisidir.

Kosova — Ankara — Varna

Ankara Savaşından sonra ne oldu?

a — Osmanlı Devleti ortadan kalktı.

b — Çelebi Mehmet, Anadolu'da birliği yeniden kurdu.

c — Timur Osmanlı hükümdarı oldu.

Boş yerleri doldurunuz:

Türküm ..... severim. Yurdum için ..... can veririm. ..... dökerim. Onun ..... varlığı için çalışırım. Türk milleti ..... bir millettir.

ERGENEKON

YAZAN: ENVER BEHNAN ŞAPOLYO

YILLAR YILI ÖNCE... Türkün ataları Gün Ortaç adlı bir ülkede yaşıyorlardı. İşte Oğuz Türklerinin anayurdu burasıdır. Bu ülkenin doğusuna Hatay Eli, batısına da Horasan Eli derlerdi. Bu üç parça ülkenin tümüne Turan adını vermişlerdi. Burada yaşayan Oğuz Türklerini Gök Tanrı kutlu mânasına Oğuz dive adlandırmıştı. Oğuzların diğer Türk kavumlarından farkları, bunların hiçbir kavma karışmamaları, ve asîl soylarını muhafaza etmeleridir. Bunlar, çekik gözlü sarı Mogollara ve ne de Tatarlara benzerlerdi. Beyaz tenli, elâ veya mavi gözlü birer dünya güzeli insanlardı. Hele bunların ahlâkları yeryüzünde bir tane idi. Ana dilleri olan Türkçeden başka dil konuşmaya tenezzül etmezlerdi. Savaşlarda attıkları naralar yıldırımların sesini sustururdu. At bunların kanatları idi. Oğuzlar, dünya kurulalı esir olarak yaşamamışlardı. Şayet böyle bir boyunduruğa düşseler çok geçmeden kurtulurlardı.

Bilir misiniz ki, bunların anayurdu ne kadar şirin ve ne derece güzeldi. Bu anlatılmakla bitmez. Gün Ortaç, Tanrı dağıdır. Bu dağın doruğundan yaz ve kış hiçbir zaman kar eksilmez. Dik başı bembeyazdır. Bulutlar bu başa selâm verip geçerler. Bu dağın ikinci halkasını yeşil ormanlar teşkil eder. Göklere uzanan bu ağaçların arasında geyikler, karacalar ve ceylânlar dolaşır. Ormanlardan sonra zümrüt yaylalar gelir. Bu yaylaların otları hep yabani buğdaydır. Baharda yeşil, güzün altın sarısıdır. Bu yabani buğday denizinin içinde lâleler, sümbüller ve karanfiller açar. Bu renkler âlemi sanki dokunmuş bir Türkmen halısıdır. Bu tarlaların arasından ise, köpüre köpüre dereler ve ırmaklar, şelâleler yaparak akar. İşte bu güzel ülkede atalarımız olan Oğuz Türkleri yaşıyorlardı. Bunların ne taştan ve ne de kerpiçten evleri vardı. Bunların evleri dört tekerlekli arabalar üzerine konulmuş ak çadırlardı. Hâkanlarının ulu çadırları otuz metre kadar uzundu. Bunlar hareket ettikleri zaman, yürüyen bir şehir halini alırlardı. Bir yere kondukları zaman meydanlar, caddeler ve çarşılar teşkil ederlerdi. Bunlar göçer evli idiler. Obalarında Horasan Erenleri denilen âlim kişiler, akı denilen sanatkâr zümreleri ve alp erenler denilen yiğit alayları bulunmakta idi. Bunlar yürüyen bir devlettiler. Arzu ettikleri zaman bütün Oğuz Obaları birleşerek bir devlet kurarlardı.

İşte bu mesut ülkeye günün birinde Mogolar göz diktiler. Gün Ortaç'ı aralarında paylaşmak için ordular hazırladılar. Günün birinde Mogollarla Oğuz Türkleri şiddetli bir savaşa tutuştular. Mogollar pek çok, Oğuzlar ise onlara nazaran pek azdılar. Düşmana karşı yurtlarını müdafaa etmek için koç yiğitler kahramanca çarpıştılar. Onların pek çoğunu öldürdüler ise de, kuvvetlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Bu kanlı savaş sabahtan gün batana kadar devam etti. Ne yazık ki, bu harpte Oğuzlar yenildiler. Oğuzların uçsuz bucaksız sürülerini ve çadırlarındaki bütün servetlerini Mogollar yağma ettiler.

Bu kanlı savaş sonunda İlhan'ın Kayan adlı oğlu ile Nüküz adlı yiğeni kendini düşman elinden kurtarmaya muvaffak oldular. Sağ kalanlar Başbuğ Nüküz ile dağların vadilerinden pek uzaklara doğru göçe başladılar. Bu kafile günlerce yol aldı. Nihayet gide gide sarp bir dağın içinden geçen karla kaplı bir yola girdiler. Bu yol sonu belirsiz bir yere doğru uzayıp gidiyordu. Bir tarafı göklere uzanan dağlar, öbür ucu derinliklere inen uçurumlarla çevrilmişti. Çok zahmet çekerek bu yolu takip ettiler. Bu yol onları etrafı aşılmaz dağlarla çevrili bir yere götürdü. Burası yemyeşil bir ülke idi. Sanki bu ülke cennetten bir parça idi. Ağaçlar üzerinde renk renk kuşlar ötüyor, altında ceylânlar ve geyikler oradan oraya sekerek bu yeni gelenleri selâmlıyordu. Oğuz Türkleri bu ülkeyi pek sevdiler. Adını da Ergenekon koydular.

Ergenekon onları yaşatacak her türlü ürün vardı. Yıllar birbiri ardınca gelip geçti. Onlar

Bin Yaşa Cumhuriyet

Otuz beş yaşındasın,
Her işin başındasın!
Sende her iyi niyet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!

«ATA» adlı kahraman,
Etti seni armağan!
Mutludur artık millet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!

Dün hâlimiz niceydi?
Gündüzümüz geceydi,
Bugün her taraf ışık,
Aşığım sana, âşık!

Şu limanlar, şu yollar,
Fabrikalar, okullar...
Seninle var oldu hep,
Aşkıma budur sebep!

Kurtardı çelik ordu:
Mübârek, aziz yurdu...
Kalmadı perhiz, diyet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!

Yok gayri «Hasta Adam»
Güç verdi ona «ATAM»..
Olacak bu yurt cennet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!

Gözümde bir cihansın,
Buna her Türk inansın!
Ne güzeldir hürriyet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!

Dalgalan, şanlı bayrak,
Göklere tırmanarak!
En büyük bayram bugün.
Öğün Türklükle, öğün!

Yaşatmak için seni,
And içtik eski, yeni!
Sendedir medeniyet,
Bin yaşa, Cumhuriyet!...

F. Cemal Oğuz ÖCAL

Kafile günlerce yol aldı. Nihayet...

burada mutlu ve rahat yaşıyorlardı. Bütün bunlara rağmen yurt sevgisi içlerinden hiç çıkmıyor, ve her zaman acılı idiler. İhtiyarlar gençlere ilk yurtlarını (Kızıl Elma) diye tanıtmışlardı. Gençlerin ruhunda Kızıl Elma'ya gitmek en büyük bir ülkü olmuştu. Artık Türkler Ergenekon'a sığamaz oldular. Çünkü bu ülkede çoğalmışlardı. Onlar için etrafı sarp dağları aşarak Kızıl Elma'ya varmak büyük bir emel olmuştu. Türklerin içinde İrkilata adlı ak sakallı bir ihtiyar vardı. Bu çok akıllı idi. Hergün dağları incelerdi. Bir gün baktı ki dağın birisi demirdendi. Başbuğları yanına çağırarak onlara dedi ki:

— Şu gördüğünüz tepe baştanbaşa demirdir. Elbirliği yapıp bu dağın bir köşesini eritip, Ergenekon'dan Kızıl Elma'ya bir yol açalım.

Başbuğlar bu fikri derhal kabul ettiler. İrkilata'nın bu düşüncesini halka da bildirdiler. Halk derhal yetmiş deriden yetmiş körük yaparak yetmiş yere odun yığdılar. Yaktıkları ateşi hep birden körüklediler Bu şiddetli ateşe dayanamayan bu tepe erimeye başladı. Nihayet bu tepenin içinde bir insan geçebilecek kadar bir yol açmaya muvaffak oldular. İrkılata bu Oğuz kafilesinin başbuğu oldu. Çünkü İrkilata, Oğuz Han'ın oğlunun vezirliğini yapmış büyük bir adamdı. Oğuz türesini Türkler içinde devam ettiren bu İrkilata idi. Ergenekon'dan Oğuz Türklerini kurtaran yine o oldu. İrkilata önde, yiğitler atlar üzerinde ilerlediler. Tam boğazın sonuna geldikleri zaman bir kayanın üzerinde Bozkurt gözlerini bu kafileye dikmiş onları selâmlıyordu. Uzaktan Ortaç Eli gözüküyordu. Ergenekon halkını bir sevinç kapladı. Börtence adlı bu Bozkurt bunların önüne düşerek Türkleri Kızıl Elma'sına kavuşturdu. Oğuz Türkleri sevinç göz yaşları içinde Gün Ortaç yamaçlarına yanaştılar. Fakat yine buralarda düşmanları gördüler. İrkilata yiğitlerin kumandanı olarak yağmacı ve hain düşmanlara bir ok yağmurundan sonra, dalkılıç olarak saldırdılar. İrkilata koç yiğitleri önünde duramayan düşmanlar Gün Ortaç'tan kaçıp gittiler. Oğuz Türkleri İrkilata'nın başkanlığında Oğuz Han'ın devletini devam ettirdiler. Hâkan otağında Kurt başlı gök bayrak yine dalgalandı.

Oğuz Türkleri Ergenekon'dan çıkış gününü mutlu bir bayram olarak tanıdılar, her yıl bir şölen yaparak Ergenekon'u anmayı bir âdet edindiler.

*

TARİH YAPRAKLARI

CUMHURİYETİN İLÂNI

Kurtuluş Savaşından sonra, Rahmetli Atatürk, memleketimiz için en uygun olan devlet şeklinin Cumhuriyet olabileceğini düşünmüş ve onun bu teklifi Büyük Millet Meclisi tarafından kabul ve ilân edilmişti. Genç Türkiye Cumhuriyetinin doğum tarihi 29 Ekim 1923 tür.

SALTANATIN İLGASI

1258 yılında doğan Osman Gazi, Babası Ertuğrul Gazinin kurduğu küçük devlete hükümdar olmuş ve kendi adını vermişti. 1 Kasım 1922 ye kadar Türk devletine Osmanlı İmparatorluğu denildi. Büyük Millet Meclisinin aldığı bir kararla 1 Kasım 1922 de Sultanlığa nihayet verildi ve onun yerini 1 yıl kadar sonra cumhuriyet idaresi aldı.

HARF İNKILÂBI

Medenî milletlerin kullandığı bugünkü alfabe harflerini 3 Kasım 1928 de kabul etmiştik. Bu yeni harflerin kabulü ile okuyup yazmak çok daha kolaylıştı ve memleketimizde okur-yazarın sayısı arttı.

TEBRİK

Kutlu yeni yıla girerken arkadaşına gönderdiği kartta şunları yazdı:

Yeni yılın benim adım olsun!

İmza: Kutlu

Kocaragıppaşa II. İlkokulu Başöğretmeni, 4/A öğretmeni Zekiye Narman ve talebeler ders esnasında...

Bir Başöğretmenle Neler Konuştuk?

Kocaragıppaşa II. İlkokulu Başöğretmeni Seyfi Çaçur «Bilgili. terbiyeli, sıhhatli çocuk, hem bize, hem kendisine, hem de yurda yararlı insan olur» diyor.

YAZAN: OLCAYTO

GEÇEN HAFTA Kocaragıppaşa İlkokulunu «Çocuk Haftası» adına gezdik. Kocaragıppaşa İlkokulu, Beyazıt Meydanı ile Aksaray arasında, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinin karşısındadır.

Önce Başöğretmen Seyfi Çaçur ile konuştuk. «Çocuk Haftası» okurlarına, okulu üzerine bilgi vermesini rica ettik. Böylece sözlerinin bütün İstanbul ve Anadolu öğrencilerine ulaşacağını söyledik. Başöğretmenin anlattıklarını hem sizler dikkatle okuyun; hem de anne ve babalarınıza, büyüklerinize yüksek sesle okuyun. Bu sözleri, bu öğretmen, hem size hem de annelerinize ve babalarınıza söylüyor:

O da, ÇOCUK HAFTASI okuyor. Çünkü Çocuk Haftası okulda bütün çocukların yardımcısıdır.

— «Kocaragıppaşa İlkokulu öğleden önce ve sonra olmak üzere çift öğretim yapıyor. Sabah 8.30 dan 13.45 e kadar birinci okul, sonra saat 13.00 ten 17.15 e kadar ikinci okul öğrencileri okuyor. Her iki okulda 700 er öğrenci var. Toplamı 1.400 öğrencidir. Okulumuz 1945 yılında yapılmış. 15 dersanemiz var. Üç kattır. Kaloriferiyle ısınır. Otomatik elektrikli zili ile vakit cetveli uygulanır. Okulların her birinde 15 öğretmen, birer başöğretmen bulunur. Sınıflardaki öğrenciler 38 ile 60 kişi arasında değişir.»

«Okul-Aile Birliğimiz 10 annebabadan kurulmuştur. Yoksul Çocukları Koruma Kolu ise 5 üyeden teşekkül etmiştir. Ayrıca kooperatifimiz var. Burada simit, sandviç, dergi satılır. Okul-Aile Birliğimiz 15 günde bir toplanır. Her sınıfın velileri ile ayrı ayrı beş toplantı yaptık. Öğrencilerin ders durumları, çalışmaları, devamlı, kimsesiz çocukların korunması konusunda konuştuk.»

«Öğrenci velileri içinde yaptığımız çağırılara hemen gelenler çok ilgi gösterenler var. Onlara sizin elinizle teşekkür ederim. Yalnız, bazı veliler birkaç kere çağırdığımız halde gelmedi. Bu sözlerimi onlara «Çocuk Haftası» yoluyla iletiniz. Okula gelsinler. Çocuklara yararlı olmak için öğretmen ile anne ve babanın tanışması, konuşması, anlaşması gerekir. Çocuğun ders, sağlık, terbiye durumu iyiye, çok iyiye bu yoldan gider. Saksıdaki bir çiçek için su, hava, güneş ne kadar gerekliyse, çocuklar için anne ve babaların ilgi göstermeleri de okadar lüzumludur. Çocukların ileride büyük adam olabilmesi için onlara şimdiden yardım, bakım, ilgi göstermeliyiz.»

«Bilgili, terbiyeli, sağlığı kuvvetli çocuk hem bize, hem kendine, hem de yurda yararlı bir insan olur. Bazı çocuk velileri, çocuklarını saat 10 da sokağa bırakıyorlar. Okul saat 13 te başlıyor. Çocuklar sokaklarda saatlerce gezip dolaşıyor. Bu çok zararlı birşeydir. Çocuğu vaktinden önce sokağa çıkarmasınlar. Biz çocuklara süt, peynir, balıkyağı veriyoruz. Doktorlar her zaman muayene ediyor. Kocaragıppaşa Çocuk Kitaplığında mandolin, İngilizce kurslarımız var. Beden terbiyesi ve müsamere salonlarımızı da sınıf yaptık. Kapı önünde satıcı bulundurtmuyoruz.»

Başöğretmen Seyfi Çaçur çok titiz, hamarat; öğrencileri kendi çocuğu gibi seven şefkatli bir babadır. Biz odasında konuşurken okula Kazlıçeşme'den gelen iki kardeş, bayan öğretmenleriyle içeri girdi. Derse geç kalmışlardı. Babalarının dükkânı okulun arkasındaymış. Başöğretmen hademeye babalarını hemen çağırttı. Ona, çocuklarının neden geç kaldığını soracaktı.

Sonra iki öğrenci geldi. Bunlardan birinin bileğindeki çıban kanamıştı. Hoş bir rastlayış oldu. Çıbanı deşilen öğrencinin babası Lâleli'de eczane sahibiymiş. Başöğretmen ilâç, merhem sürmesi için öğrenciyi hademeyle babasının eczanesine gönderdi. Bir babanın oğlunu tedavi etmesi ne güzel şey değil mi? Hem de bir eczanesi olursa?

Okulun salonlarında büyük Avrupa ressamlarının yaptıkları yağlı boya tablolar var. Bu ressamların adlarını ilerideki sınıflarda öğrenirsiniz. Bir de okula adını veren Koca Ragıp Paşa'nın kocaman bir tablosu var. Koca Ragıp Paşa geçen yüzyıllarda yaşamış; sadrazamlık yapmış, ünlü büyük bir kişidir. Yurdu uğruna faydalı işler yapmıştır. Siz de çok çalışkan, doğru, iyi bir öğrenci olursanız adını kitaplıklara, okullara verdirten bu Türk büyüğü gibi ismi yüzyıllar sonra bile saygı ile anılan bir insan olursunuz.

ÇOCUK HAFTASI

İÇ MECMUA

Yapışkan Kayalar

YILDIRIM KAPTAN'LA KÜÇÜK ALDERBERT'İN UÇAĞI "O" GEZEGENİNE İNERKEN, ALDERBERT "DUR!" DİYE BAĞIRMIŞTI...

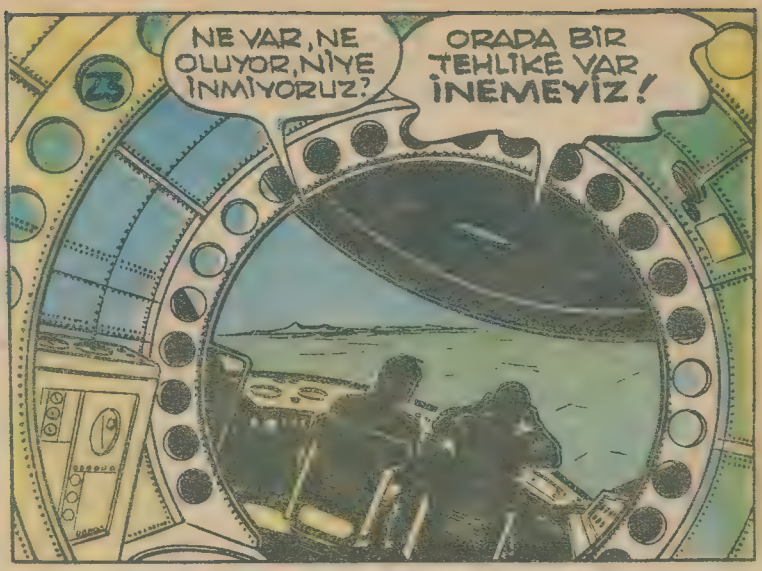

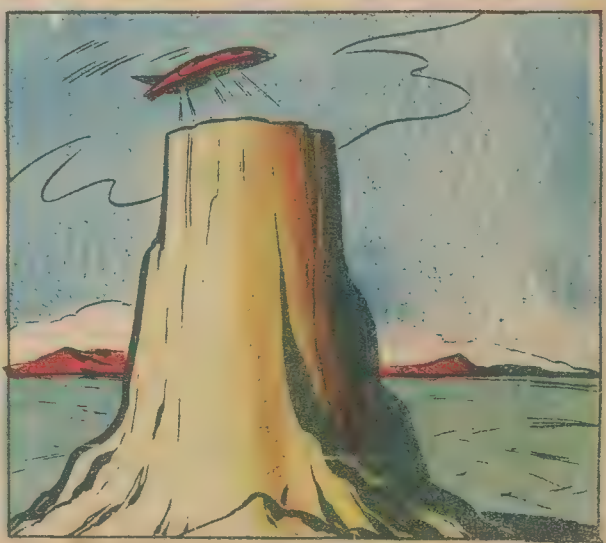

BURASI UÇAĞIMIZ İÇİN GAYET EMNİYETLİ..
NE KADAR UZAKLAŞSAK KOLAYCA BULURUZ BURASINI!
TERKEDİLMİŞ GEMİYE UÇALIM!
BU BİZDEN EVVEL GELİP DE DÖNMİYEN DÜNYALILARIN GEMİSİ!
UÇAK SAPASAĞLAM. ÇARPIŞMA İZİ YOK. İÇİNDEKİLER NEREDE ACABA?
UÇAĞIN ÜZERİNDE YOSUNLAR ÜREMEYE BAŞLAMIŞ..
YOSUN DEĞİL. YER YER KEZZAP DÖKÜLMÜŞ GİBİ...
İÇERİ GİRİP BAKALIM!
© 1958, John F. Dille Co.

BELKİ PİLOT GÜNLÜK DEFTERİNE BİR ŞEYLER YAZMIŞTIR.
HŞŞT! ADELBERT DİNLE!
6-15
RICK YAGER
TO BE CONT'D

NE VAR YILDIRIM?

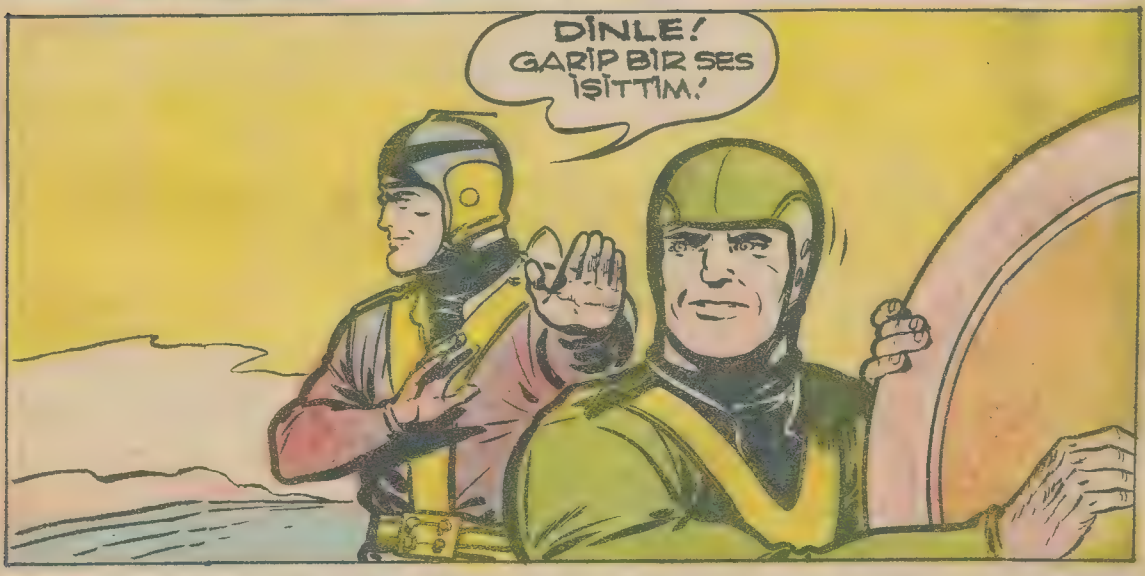
DİNLE! GARİP BİR SES İŞİTTİM!

NASIL BİR SESTİ BU?
SUYUN FOKURDAMASINA BENZER BİR SESTİ...

BOMBOŞ ARAZİDE BU SES.. GARİP DOĞRUSU!
İÇERİ GİRİP PİLOTUN DEFTERİNE BAKALIM!

"uçağa güç bela kaçabildik. Böyle bir şey bu kadar hızlı nasıl geldi peşimizden? şimdi de uçağı sarmağa çalışıyor... Biraz sonra o korkunç şey kayboldu. Her şeye rağmen dışarı çıkıp imperium aramalı..."

DEFTERDEKİ NOT BURADA BİTİYORDU...

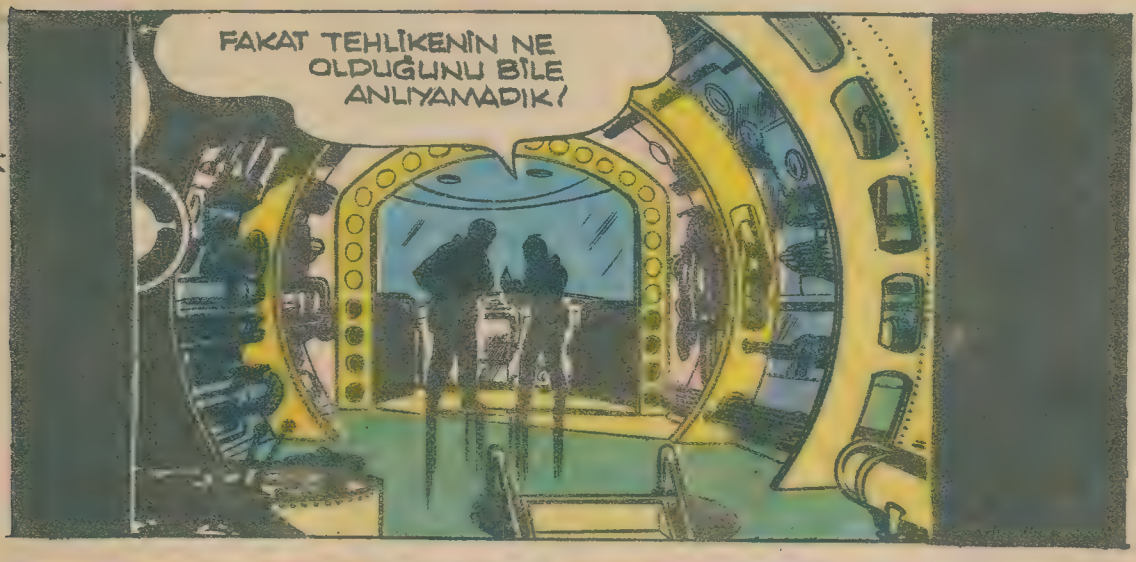

TEHLİKEYİ DÜŞÜNMİYELİM DE BİZE LÂZIM OLAN MADENİ ARIYALIM!
İMPERİUM'UN OLDUĞUNU BU BİLDİRİR.
© 1938, John F. Dille Co.
ÂLET VIZLIYOR! MÂDENİN YERİNİ BULDUK!
İŞTE O SES! ŞU KAYALARDAN GELİYOR.
KORKUNÇ BİR SES! GİDİP BAKALIM ŞUNA!
TO BE CONTINUED
6-22
DUR! DİKKATLİ OLALIM. İLERİMİZDEKİLERİ BİLMİYORUZ!

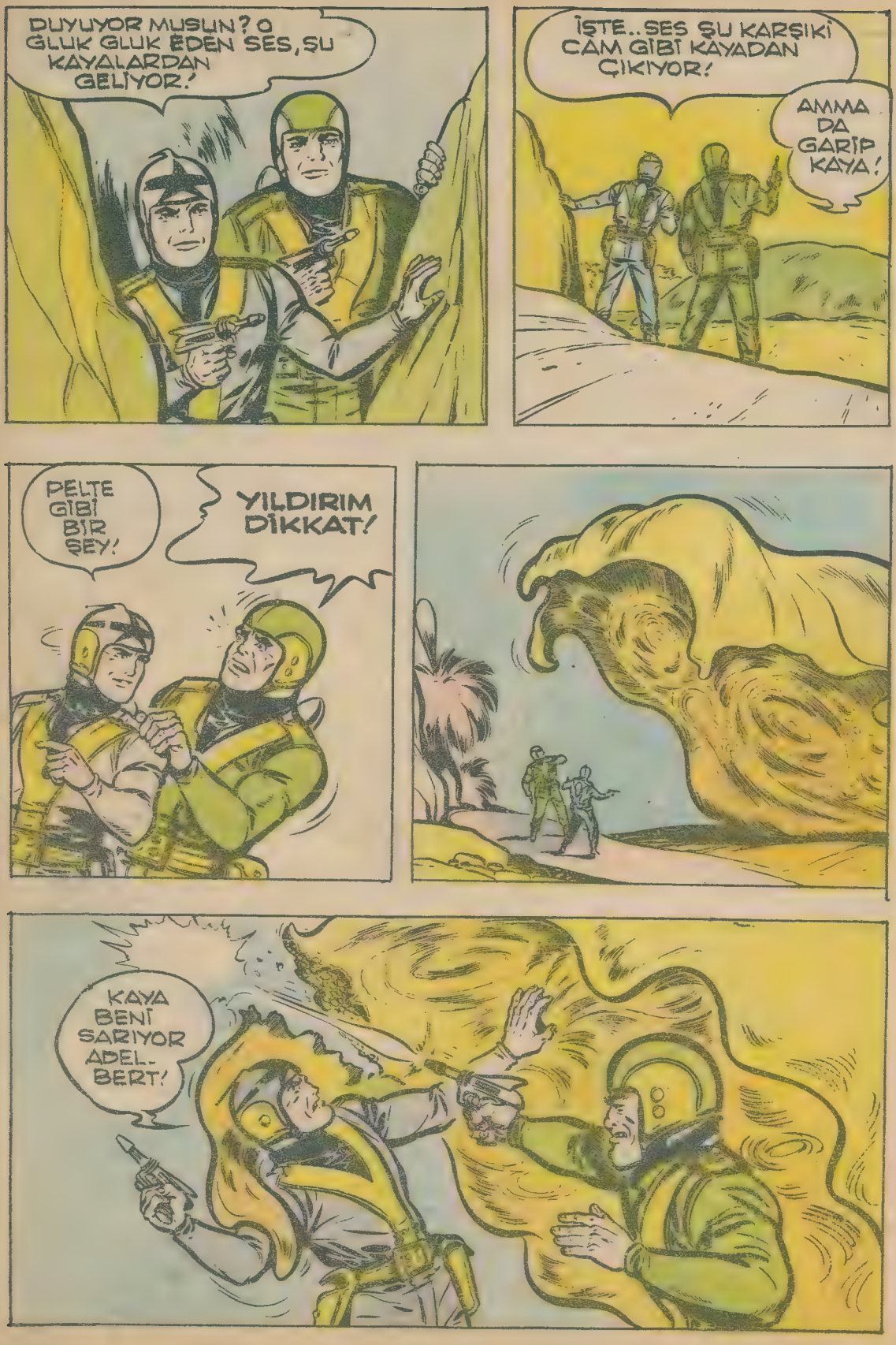
DUYUYOR MUSUN? O GLUK GLUK EDEN SES, SU KAYALARDAN GELİYOR!
İŞTE.. SES ŞU KARŞIKI CAM GİBİ KAYADAN ÇIKIYOR!
AMMA DA GARİP KAYA!
PELTE GİBİ BİR ŞEY!
YILDIRIM DİKKAT!
KAYA BENİ SARIYOR ADEL-BERT!

ATOM TABANCASINI GÖRÜNCE ÇEKİLDİ!
AMA BU PARÇA BENİ BOĞACAK!
RICK YAGER
© 1958, John F. Dille Co.
ADELBERT! BENİ BIRAK, KENDİNİ KURTAR!
TO BE CONTINUED 6-29
DİKKAT! MAHVOLUYORUZ
DURMADAN ATEŞ ET!

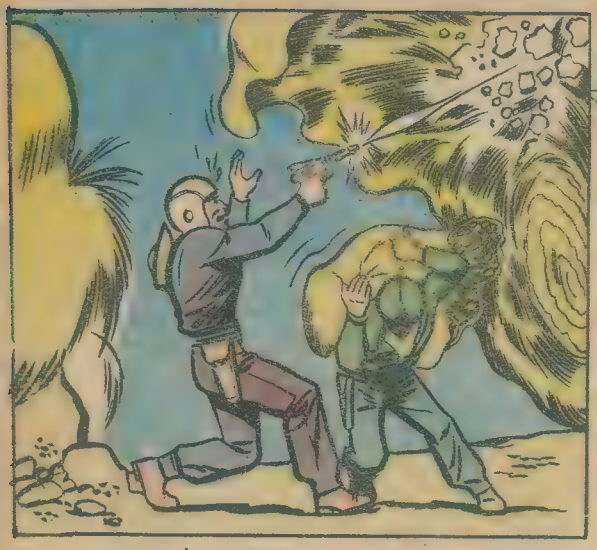

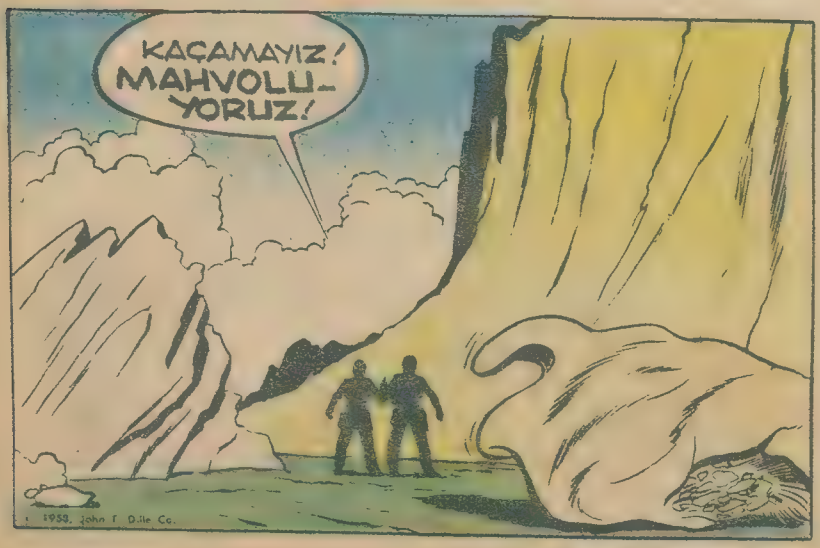

İKİ ARKADAŞ YAPIŞKAN KAYALARLA DOLU BU ARAZİDE NE YAPACAK-LARDI?

GELECEK SAYIDA:

Yerden Fışkıran Saray

DÜNYAMIZ DÖNMEZSE NE OLUR?

Bu sual, belki ilk bakışta sizleri pek korkutmadı, değil mi? Halbuki, böyle bir hâdise olduğu anda cereyan edecek olayların korkunçluğunu aşağıda okuyunca dehşet içinde kalacaksınız.

Biliyorsunuz, dünyamızın iki türlü hareketi var, biri kendi etrafında, diğeri de güneşin etrafında. Kendi etrafında 24 saatte bir döner ve bunun neticesinde gece ile gündüz olur, güneşin etrafında ise 365 günde döner, bundan da mevsimler husule gelir.

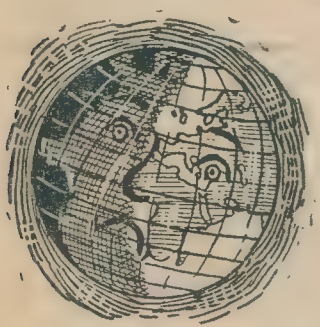

Bu ilk bilgiden sonra sorumuzu tekrarlayalım: Şayet bir gün dünyamız dönmezse acaba ne olur? Evvelâ gece ile gündüz kaybolur, dünyamızın bir yüzü tamamen gece, diğer yüzü de tamamen gündüz olur. Tabii daima gündüz olan taraf, güneşe bakan yöndür. İş bu kadarla kalsa belki o kadar ürkmemize sebep olmaz. aHlbuki asıl facia işte bundan sonra başlar. Yeryüzündeki herşey, canlı cansız ne varsa, yerinden fırlayıp, saniyede aşağı yukarı 30 kilometrelik bir hızla boşluğa gider.

Eee, peki bu gidişin sonu yok mudur? Yahut bu maddeler nereye gitmektedir? Onun da cevabını verelim: Bu maddelerin hemen hepsi ölüme gitmektedir. Çünkü, dünyamızın durması sırasında, burada tarif edilemiyecek derecede bir sıcaklığı olacaktır. Bu korkunç ısı uzaklaşmakta olan maddeleri eritip gidecektir. Hattâ bu maddelerin çoğu birkaç saniye içinde belki de buhar haline gelecektir.

Facia burada bitiyor mu?

Ne gezeeer... Daha sonra sıra denizlere, okyanuslara gelecek... Sular dünyamızı bir anda kaplayıverecek ve bu masal da böylece sona erecektir.

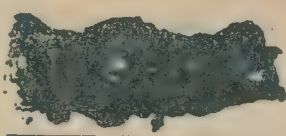

HER HAFTA
BİR İLİMİZ

BOLU

Bolu'da Büyük Camiin içi

Kuzey Anadolu'nun batı bölgesinde bir il merkezidir. Anadolunun ormanlık bölgesinde bulunan bu şehir, kerestecilikte ileridir. Aynı zamanda memleketimizde en iyi tütün yetiştiren anlalar da bu şehir yakınlarındadır.

Bolu'ya uzaktan bakılınca şehrin düz bir ovada kurulmuş olduğu zannedilir. İçine girilince asıl şehrin ovaya yukardan bakan üç tepe üzerine kurulmuş olduğu görülür. Bu tepeler yükseklik sırasıyla Hisartepe, Hızırlıktepesi ve Yıldırımtepesi'dir.

Bütün şehir daha çok ahşap evlerden meydana gelmiştir. Epeyce camii ve eski taş hanları vardır. Eski bir şehir olmakla beraber Bolu'da Türklerden önceki zamanlardan kalma tarihsel eserler pek azdır. Bolu, Osmanlılar zamanında gelişmiş ve her bakımdan Türk çizgilerini gösteren bir Anadolu şehridir. Bu yönden Bursa'yı hatırlatır. Türklerden evvel, burası Bitinya denilen Anadolu bölgesinin merkezi sayılıyordu. Bitinya, Bolu, Düzce, İzmit ve İznik taraflarını içine alan bir bölge idi. Bunların içinde Bolu savunma bakımından en ziyade kolaylık gösteren bir yerdi. Kuzey Anadolu'ya gitmek için de buradan geçebilmek lâzımdı.

Bolu'nun oldukça ileri küçük sanatları vardır. Başlıca gelir kaynağı kerestedir. Sonra buğday, yün, tiftik, deri, yumurta, ay derisi ticareti gelir. Şehre yakın bir yerde linyit kömürü vardır. Ormanlarının güzelliği, sularının eşsizliği, temiz havasile ün alan Bolu'da millî kıyafetler de çok göz alıcıdır.

1955 nüfus sayımında Bolu şehrinin nüfusu 318.612, yüzölçümü 11.482 Km.² dir. Bu ile bağlı ilçeler şunlardır: Akçakoca, Düzce, Gerede, Göynük, Kıbrıscık, Mengen, Mudurnu, Seben, Yığılca.

MERAKLI VE ÖĞRETİCİ MACERA ROMANI

maymunlar ADASI

TEFRİKA : — 3 —

YAZAN : KEMALETTİN TUĞCU

ARMATÖRÜN KARARI

OĞUZ BEY delikanlıya dönerek:

— Demek babanızın yaşadığına inanıyorsunuz, dedi.

Delikanlı içini çekerek:

— Evet, efendim, dedi.

— Bu kanaat size nereden geliyor?

— Babam son derece diri, kuvvetli, her çeşit yorgunluğa dayanan tecrübeli bir insandır. Onun Maymunlar Adasına bırakıldığı şüphesizdir. Çünkü Manilla gemisi onu adaya bırakmış ve onun yazdığı mektubu Sanfransisko'ya kadar götürerek postaya atmıştır. Onu oradan başka bir tekne alamazdı. Çünkü gemiler bildiğiniz gibi muayyen bir deniz yolunu takip ederler. Babam bu adada kaldı.

— Manilla'nın babanızı aldıktan sonra batmış olması mümkündür.

— Hayır efendim. Büyük babama gönderilen cevapta Manilla'nın Sanfransisko yakınlarında batırılmış olduğu bildiriliyordu.

— On dört yıl Pasifik'teki ıssız bir adada yaşamağa imkân ve ihtimal veriyor musunuz?

— İki insan, bir baba ve oğul niçin yaşamasınlar? Bahusus babam anneme adada bol meyva, tatlı su, kuş yumurtaları, deniz mahsulleri olduğunu her fırsatta anlatarak kardeşimin katiyen gıdasız kalmıyacağını anlatmıştır. Bundan başka tropikal iklimin korkunç sıcaklığını o muazzam ağaçların bir dereceye kadar gidermekte olduğunu, ormanın kuytularında çok ferah bir hava bulunduğunu ve adanın akıntı üzerinde olduğu için hava cereyanı da mevcut bulunduğunu bildirmişti.

— Ya babanız, kardeşinizi sağ bulamadıysa?

Delikanlı hafifçe kızardı. Gözlerini iğdi, titrek bir sesle:

— Babam kardeşimi bulamadıysa mutlaka orada çıldırmıştır, dedi.

Bu söz armatörü birden çok üzdü. Rengi sarardı, yerinden kalkarak güvertede sinirli sinirli dolaşmağa başladı.

Bu, teknenin sahibi, binlerce, yüzbinlerce liranın sahibi olan muktedir adam düşünüyordu. Delikanlı kadar Tahir Kaptan da onun gezintisini yan gözle ve üzüntü ile takip ediyordu.

Biraz uzakta, ayakta duran Temel Reis te ara sıra başını sallıyor, delikanlıya hiddetli bakışlar fırlatıyordu.

Oğuz Bey, birden durdu. Eliyle baştayfaya işaret etti. Bir emir eri gibi koşarak gelen Temel Reis:

— Buyur beyim, dedi.

Oğuz Bey delikanlıyı işaret ederek:

— Buna gemide bir iş ver, dedi. Ona öteki arkadaşlardan daha ayrı bir muamele yaptığını istemem.

Sonra, hiç kimseye bakmadan yürüdü, kamaralara inilen merdivenlerden kayboldu.

O zaman Tahir Kaptan içini çekti:

— Zavallı patron. Hakikaten rahatsız. Birdenbire öyle sarardı ki...

Ve Temel Reise döndü:

— Dediğini yap Temel. Galiba bu çocuk yüzünden biz rotayı değiştireceğiz. Ben bizim patronun huyunu çok iyi bilirim.

Delikanlıya da dönerek:

— Babanı bulmağa gideceğimizden hiç şüphen olmasın, dedi. Haydi git sana verilecek işleri canla, başla yap, Temel'le iyi geçin.

Temel Reis kaptanı selâmladıktan sonra:

— Ha tüş pakayum önüme, dedi.

Delikanlı önde, baştayfa arkada uzaklaştılar. Tahir Kaptan onların arkalarından uzun uzun baktıktan sonra şişman göbeğinin ve kalın bacaklarının müsaade ettiği kadar bir çeviklik göstererek kaptan köşküne çıktı ve idareyi eline almış bulunan ikinci kaptan Muzaffer'e hâdiseyi anlattı.

(Devamı gelecek sayıda)

— Ha tüş pakayum önüme...

3 ARKADAŞ

HİSSİ ve ÖĞRETİCİ ROMAN

23

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

İhtiyar adamın rahatı kaçmıştı. Fakat kan-ter içinde çalışan Ömer işini bitirdi. Mal sahibi gelince motoru çalıştırdı, artık hiç bir tutukluk yapmıyor, saat gibi çalışıyordu. Müşteri çok zengindi. Garajında bozuk bir arabası bulunduğunu ve ustanın gelip bir bakmasını söyledi. Ömer.in istediği kırk lirayı da verip gitti. İhtiyar şaşırmıştı. Bu cin gibi çocuk kendisiyle alay edercesine gülüyor:

— Nasılmış, diyordu. Böyle müşteri kaçırılır mı? Sen beni miskin çıraklardan sanıyorsun. Ben şoförüm, hem şoför oğlu şoför.

Sonra ihtiyara otobüs hikâyesini anlattı. Karşılıklı birer çay içerken:

— Ama bugün hadi deseler cesaret edemem, dedi. İş başa düşünce her iş yapılıyor. Sen bana müsaade et amca. Gidip şu bozuk arabaya bakayım. Kolay bir işse ardiyeye çekeriz, birkaç gün içinde epeyce bir para alırız. Ustam hasta diye boş mu duracağız?

İhtiyarın pek cesareti yoktu, bu çocuğu daha denememişlerdi ama hangi araba kapıda dursa, kim kapıya dikilip:

— Usta nerede? diye sorsa o ortaya çıkıyor:

— Bakalım beyim, diyordu.

— Sen bırak ta ustanı çağır.

— Ustamın işi çok, o gelinceye kadar ben bir göz atayım.

Bunu söylüyor, motoru karıştırıyor, içeriden birşeyler getirip takıyor, değiştiriyor:

— Yirmibeş liranı alırız ağabey, diyordu. Bizim işimiz sağlam. Buradan bozulursa dükkânın telefon numarasını biliyorsun. Bir telefon et, ben şıp diye damlarım.

Arabaya atlıyor, motoru çalıştırıyor, bir ileri, bir geri götürüyor, sonra adam:

— On dakikalık iş için yirmibeş lira ha!

Dedikleri zaman da:

— Biz bu on dakikayı bazen bütün bir gün bekliyoruz, diyordu.

Şişli'deki otomobili görmeye gitmiş, garajın bekçisi onu içeriye almak istememiş, Ömer kafa tutmuştu:

— Beyefendi tembih etti.

— Beyefendi usta istedi, çırak değil.

— Ben de usta diye geldim. Muayeneden ne çıkar, yiyecek değiliz ya. Ben bu işi bilmesem beni yollamazlardı buraya.

Ömer arabayı sıkı bir muayeneden geçirdikten sonra hesabını yaptı ve o akşam telefonla bildirdi:

— Beyefendi, garajdaki arabanızı sekiz yüz elli liraya tamir ederiz. Fakat boyasına karışmayız. Tamirimiz bir sene garantilidir.

İhtiyar yine telâşa düştü. Fakat Ömer işi azıtmıştı. Üç gün dükkâna bazı parçalar ve takımlar almak için uğradı. Arabayı getirmemiş, garajda tamire başlamıştı. Zaten uzun boylu bir iş te yoktu. Biraz temizlik, değişecek iki parça, birkaç vida ve iki karış tel. Bunlar yüz liranın içindeydi. Garaja gelen arabanın sahibi kendisinden tamir için iki bin lira istendiğini ağzından kaçırdı. O zaman Ömer:

— Eh, dedi. Bu işler insafa kalmıştır. Eğer ustam gelseydi, o da bin beşyüzden aşağı yapmazdı. Ama bende pazarlık yok. Daha bu pazarlığın kurdu olmadım. Yarın, hangi saatte isterseniz bir deneme yaparız.

Orada çalıştığı kadar en güzel yemekler yiyor, akşam kahvaltısı da veriliyordu. Ertesi gün maslak yolunda bir deneme yapıldı. Arabayı Ömer kullanıyor, yıldırım gibi sürüyor, keskin virajlar alıyor, mal sahibine epeyce helecanlı dakikalar geçiriyordu. İş tamamdı, adam:

— Yarın gelir paranı veririm, dedi. Şu da senin bahşişin.

Ömer'e ayrıca bir yüz liralık vermişti. Kendi kendisine:

— Bu çocuk dediği gibi pazarlığın acemisi, ben binbeşyüze razıydım, diyordu.

Ertesi gün tamir parası olarak sekizyüz elli lira tamirhaneye gelmişti. İhtiyar adam ona artık başka gözle bakıyordu.

Usta iyileşip dükkâna geldiği zaman da Ömer'in gündeliğini on liraya çıkarttı. Bunu yapmakla birşey kaybetmiyordu. Ömer pek becerikli, hakikaten işten anlıyan bir çocuktu.

Ömer Sırkeci'de böyle işler becerirken Kenan da Perşembe pazarında bir atölyede parmakla gösterilecek kadar işler yapıyordu. Çekirdekten yetişme çocuk asıl sanatına dönünce birden parlamıştı. Yaşlı ustalardiği zaman çok defa haklı çıkıyor, yanında kendisinden yaşlı la bir iş için münakaşaya girişçiler çalıştırıyor ve onlara işlerin püf noktalarını öğretiyordu.

Bir münakaşa sırasında darılıp gideceği sırada patron:

— Bu işleri sana güvenerek aldım, nereye gidiyorsun? Bu bir sanatkâra yakışır mı? dediği zaman:

(Devamı gelecek sayıda)

Kan-ter içinde çalışan Ömer, işini bitirdi.

Sporda maneviyatın rolü

YAZAN: SULHİ GARAN

(Geçen sayıdan devam)

Avrupa ve Birleşik Amerikada; mâneviyatın spordaki rolü son derece ciddiyetle ele alınmıştır.

Profesyonel büyük ekiplerin, maaşlı memurların arasında bir de psiko analist denilen ruhiyatçılar bulunur.

Onların vazifesi, takımı teşkil eden oyuncuların yaşama şartlarından mamnun olmaları ve yenme arzularının paslanmamasını temin etmektir.

Zaten maçlardan önce, takımın mâneviyatını son bir defa sağlamlaştırmak için kullanılan coşturucu konuşma; artık İngiltere ve Amerika lisanının en çok benimsenen ve en çok kullanılan kelimeleri olmuştur.

Takımın antrenör (öğretmen) veya menacer(müdür) ünün şahsiyet ve karakterinin bu "coşturucu konuşma" da muvaffak olup, olmamasının büyük tesiri vardır.

Bilhassa Amerikan futbolü gibi fazlaca cesaret ve cür'et istiyen oyunlarda; bu gibi konuşmaların bütün bir maçın gidişatını değiştirdiği çok defa görülmüştür.

Yine bir Amerikan futbol müsabakasında; şehir değiştirme maçı yapan bir takım; mağlûp duruma düşmüştü. İkinci devre başlamadan antrenör üzgün bir tavırla oyunculara dönmüş ve elinde bulunan bir telgrafı göstererek:

"Arkadaşlar" demişti.. "Size küçük oğlumdan gelen şu telgrafı okuyacağım" (Babamın takımının kazanması için Allaha dua ediyorum.) Antrenör yine hazin bir tavırla oyunculara bakarak: "Çocuklar" dedi. "Oğlum felçten hastadır. Şu anda sırtüstü yatıyor. Ayakları yatağından kalkamadı. Bu hasta çocuğu üzmeğe içiniz nasıl dayanacak?"

Seyirciler; ikinci devre perişan olacak zannettikleri misafir takımın arslanlar gibi şahlandıklarını ve kendi kendi şehirlerinin oyuncularını darmadağın ettiklerini hayretle gördüler.

Maç bittiğinde ziyaretçi takımdan yaralanmıyan kalmamış gibi idi.. Fakat hepsi de antrenörlerinin küçük ve felçli hasta oğlunu düşünerek, onu memnun ettikleri için içten gelen bir zevkle seviniyorlardı. İşte tam bu esnada çok garip bir hâdise olmuş ve elinde bayrak tutan altı yedi yaşında bir çocuk sahadan çıkmakta bulunan oyuncuların önüne atılarak heyecan içinde:

— "Yaşasın babamın takımı. Babamın takımı galip geldi." diye feryat etmeğe başlamıştı.

Bir an şaşıran ve aldatıldıkları için sinirlenen oyuncular; az sonra vaziyeti idrâk ederek gülmeğe başladılar antrenörleri kendilerine yenme arzusunu aşılamak için bu telgrafı uydurmuştu.

Aregon State üniversitesinin futbol antrenörü de mâneviyatı teşvik etmek için, takımına son dakikada küçük nutuklar verenlerdendir. Bunun için de basında, takımı hakkında ekseriya aleyhte çıkan makaleleri maçtan evvel okur, ve onları hırslandırmağa gayret ederdi.

Aregon bir çiftçi memleketi olduğundan Amerikanın New-York ve Şikago gibi büyük şehirler üniversiteleri, Aregon'luları küçük görürler, maçlardan evvel kendişehir gazetelerinde "Taşralı akrabalarımız vilâyetimize yine geldiler." "Bugün çiftçiler ne yapabilir." "Çiftçilerin mağlûp olacakları hakkında bire üç abhse giriliyor." şeklinde yazılar yazdırırlardı.

Bahsettiğimiz (Stiner) adlı antrenör bu gibi yazıların bulunduğu bütün gazeteleri toplatır ve maçtan önce oyuncularına okuyarak onların hırslı şekilde sahaya çıkmalarını sağlardı.

Bir gün yine böyle makalelerin okunmasından ve gayretlerini çok arttıran Aregon üniversitesinin galibiyetinden sonra hırsını yenemiyen Aregon takımı kaptanı maçtan sonra New York üniversitesi takımının kaptanını önlemiş ve elindeki topu onun eline sıkıştırarak: "Al şunu" demişti. "bahçene ekecek olursan çok mükemmel bir patates çıkar. Bu sana Aregon'lu bir çiftçinin tavsiyesidir." fakat gariptir, büyük şehir üniversitelerini tutan gazetelerdeki yazılarda; taşra üniversitelilerini küçük görmek için değil, onları kızdırıp, sinirlendirmek suretiyle maçı kazanmak için kasten yazdırılmaktadır. Ama talih sporda mânevivatını üstün tutanla beraber oluyor.

DOKTORUNUZ diyorki

Kalın barsaklarımızdan da imtisas olur mu?

Evet, kalınbağırsaklardan da su, mikrobik hazım verimleri, urobilin imtisas edilerek karaciğerimize nakledilir!

Insan kanında hangi gazlar vardır?

Normal şartlarda insan kanında oksijen, karbon di oksit, az miktarda karbon mon oksit ve azot vardır.

Virüs nedir?

Virüs de bir nevi mikrop olup bazı hastalıkların amilidirler. Çok küçüktürler. Bakteriler cansız organik veya inorganik vusatlarda üredikleri halde, virüsler yalnız canlı hücrelerde çoğalırlar.

Safra kesesi olmadan da yaşayabilir miyiz?

Evet.. Safra kesemiz ameliyatla tamamen çıkarılmış olsa bile yaşayabiliriz. Böyle safrakesesiz çok insan etrafımızda dolaşmakta ve güalük işlerini yapmaktadır.

Hayvanlardan at, fil, geyik'te doğuştan safra kesesi yoktur.

Dr. TURAN HATİBOĞLU

ŞEREF KÖŞESİ

Yusuf CÜNDİOĞLU ☆ Sokullu Mehmet Pş. İlk., 1/A, 329

Nedret GAZVÂNİ ☆ Muallimnaci İlko. Sınıf 1/C, No. 1062

İrfan GÜRGENCİ ☆ Eskişehir, İnkılâp İlk okulu, S. 1/B, 410

Sumru ÖZLÜ ☆ Ankara, Barbaros İlkokulu, Sınıf 4/A, 143

Oya TUZCUOĞLU ☆ Ankara, Demirlibahçe İlk., 4/C, 1100

Nejat UNGAN ☆ Samatya, 52. İlkokul, Sınıf 5/A, No 69

Cenap GÜMÜŞKAYA ☆ Burakreis İlk okulu S. 4, No. 319

Nuran TOSAK ☆ Üsküdar, 3. Selim İlkokulu, 2/B, 635

Leylâ NACİ ☆ Evliyaçelebi İlkokulu, Sınıf 2/B, No. 210

Muradiye ENGİN ☆ Yayla Özel İlkokulu, Sınıf 5, No. 58

Murad ENGİN ★ Yayla Özel İlkokulu, Sınıf 1/A, No. 290

Hasan BALTAOĞLU ☆ Tarık Us İlk okulu, sınıf 3

Tümay AKSU ☆ Eskişehir, Gazi İlkokulu, Sınıf 5

Nejat ŞAHİN ☆ Tarık Us İlkokulu, Sınıf 1/B, No. 587

Tülün KESİMOĞLU ☆ Sinanpaşa İlk okulu, 1/B, No. 151

Ferit YANAR ☆ Yeşilköy, Pansiyonlu İlkokul, S. 5 182

Servet YANAR ☆ Uzunyusuf İlkokulu, Sınıf 1/C, No. 731

Meral ÖZTAP ★ Cemilpaşa İlkokulu, Sınıf 3, No. 118

Neclâ TOKER ☆ Alemdar İlkokulu, Sınıf 2, No. 52

Fehmi KORU ☆ Kemalreis İlkokulu, Sınıf 2, No. 381

Orhan MUTLU ☆ Bostancı İlkokulu, Sınıf 4, No. 120

Özcan ŞANTA ☆ 3. Selim İlkokulu, Sınıf 1, No. 315

Nuri MUSLUGİL ☆ Kuzguncuk İlkokulu, Sınıf 1/B, No. 190

Mehdi ADIVAN ☆ Diyarbakır Cumhuriyet İlk., Sı. 3/B, 21

EĞLENCE DÜNYASI — BULMACA

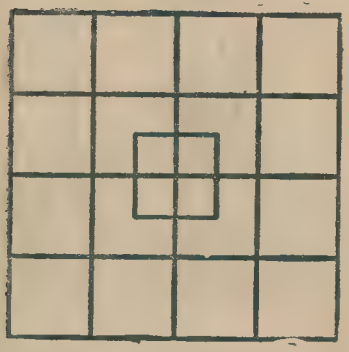

Yukarıdaki resim kaç kareden meydana gelmiş, bulabilir misiniz?

(Halli karşı sayfada)

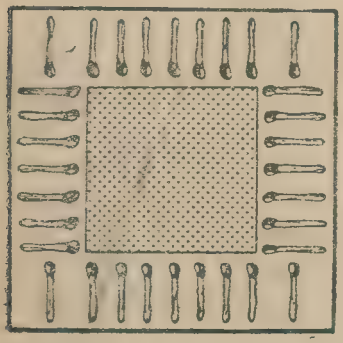

Yukarıdaki şekilde hem yatay, hem de dikey olarak 9 kibrit görülüyor. 4 kibriti iki defa yerini değiştirmekle yine hem yatay, hem de dikey olarak 9 kibrit elde edebilirsiniz.

(Halli karşı sayfada)

KİMMİŞ

İhtiyar kadın — Demir'i arıyorum oğlum, evde mi acaba?

— Hayır, evde yok. Fakat bana elli kuruş verirsen onu arar, bulurum.

Kadın — Peki oğlum. Al şu elli kuruşu... Haydi bakalım, Demir'i şimdi git bul. Çabuk ol ama, bak ihtiyarım.

Kadın yarım lirayı uzattı. Çocuk aldı:

— Teşekkür ederim efendim. Demir benim!

FAZLALIK

Erol'lar kiralık bir ev arıyorlardı. Bir gün anesi ile beraber bir ev buldular, fakat ev sahibi çocuklu kiracı almak istemiyordu. Zavallı Erol'u fazla buluyordu. Annesi düşündü, ve doğruyu söyledi:

— Siz hiç merak etmeyin, oğlum sabahtan akşama kadar sokaktan içeri girmez!

Ev sahibi razı oldu ve evini verdi.

PUL Köşesi

Kâtip Çelebi Pulu

P.T.T. İdaresi 24.9.1958 tarihinde tek puldan ibaret bir seriyi tedavüle çıkarttı. Bu pul, 31.12.1960 tarihine kadar postada kullanılacaktır. Pul Türk âlim ve yazarı Kâtip Çelebi'nin bir minyatürünü göstermektedir. İstanbul'da Klişecilik ve Matbaacılık T.A.Ş. matbaasında basıldı. Rengi gri ve siyahtır. Bu uzunsu pul, 26X41 mm. ebadındadır. Üzerinde sağ tarafta «Kâtip Çelebi yılı 1958» ve üstünde de «50-10» rakamiyle «Türkiye» yazısı vardır. Pulun kıymeti 60 kuruştur. Ofset usulü ile ellişer pulluk varaklar halinde 3 milyon adet basılmıştır.

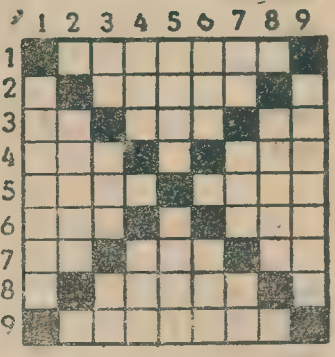

SOLDAN SAĞA:

1 — Demir ülkemiz. 2 — Yağma. 3 — Kasabın sattığı, ıslak, nota. 4 — Yağmurun getirdiği, durum. 5 — Hedef, bir yelkenli gemi. 6 — Masallarda yaşar, içine birşey konulan. 7 — Başına T gelirse ince bir bez olur, tersi bir kap. 8 — Ağzın tavanı. 9 — Büyük.

YUKARDAN AŞAĞI:

1 — Rastgelme. 2 — Binanın dayanağı. 3 — Bir binek hayvanı, yanardağdan çıkan, bir nota. 4 — Demiryol, kıral başlığı. 5 — Meydan, bebeğin yemeği. 6 — Önder, bir yel. 7 — Şöhret, mahkemede alınan, tersi beyaz. 8 — Lâkin. 9 — Sevimli.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	D	E	R	İ	■	S	O	R	U
2	İ	B	İ	K	■	A	Y	A	Z
3	Z	E	K	İ	■	K	A	F	A
4	İ	■	Z	■	A	■	K	■	■
5	■	Ö	N	■	■	D	A	■	■
6	O	T	O	■	O	■	O	D	A
7	N	Ü	■	Ö	C	Ü	■	A	L
8	U	R	■	Z	A	Ç	■	N	E
9	R	Ü	H	■	K	■	H	A	M

Bulmacanın Halli
Geçen Haftaki

ANLAYIŞ

İki çöpçü konuşuyordu:

— Şu beyaz evdekilerin çocuğu 5 yaşına geldi galiba!

— Nereden anladın?

— Her gün çöp tenekesinden kırık oyuncak parçaları çıkıyor da!

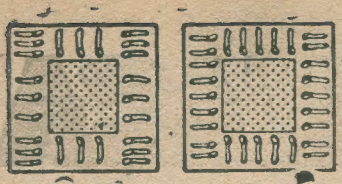

Karşı sayfadaki şekil Bulmacalarının halli

20 kare vardır.

TEŞİRLİ İLÂÇ

Engin arkadaşları ile koşmaca oynar ve terli su içer. Ertesi gün hastalanır, ev halkı telâş içinde hemen doktor getirirler, muayene eder ve der ki:

— Çocuğu, terletmek lâzım!

Ablası oturduğu yerden fırlar:

— Anlaşıldı, imtihana sokalım!

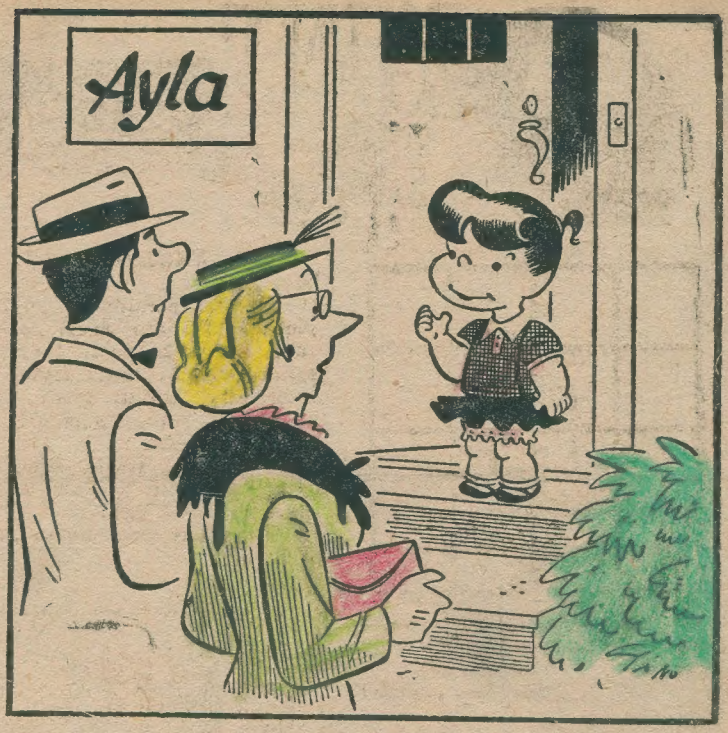

— Annem evde olmadığını söyledi!...

Beraber GÜLELİM

KEŞKE

Keskin bakışlı adam şiddetle yumruğunu masaya indirdi:

— Ben halka itimat ediyorum! Sonuna kadar edeceğim!

Biraz uzakta oturan iki arkadaştan biri gülümsedi:

— Keşke bir bakkal dükkânı açıp veresiye satış yapsaydı!

SORU

— Bir insanın arkadaşı nasılsa kendi de öyle olurmuş, doğru mu?

— Meselâ bir fena adam bir iyi adamla arkadaş olsa. Fena a-

— Doğru!

dam iyi, iyi adam da fena mı olur?

ANLAYIŞLI HAYVAN

— Senin at hasta mı?

— Hayır!

— Topal mı?

— Hayır!

— Öyleyse ne diye ikide bir duruyor?

— Kulakları biraz ağır işitir de... Arada sırada durup benim kendisine birşey söyleyip söylemediğimi dinliyor.

GÖL EVİ

Doğan'la Ayla sabahleyin okula giderlerken şöyle konuşuyorlardı:

— İlk insanlar hayvanlardan korunmak için göllerin üstüne evler yapıp otururlarmış!

— Aman ne güzel, bizim ev de göl üstünde olsa! Hem içinde otururum, hem de penceresinden balık tutarım!

ASLAN PAYI

— Şu başı yorulan hastanız nasıl doktor?

— Günden güne iyileşiyor. Gün aşırı pansıman yapıyoruz. İki ay sonra birşeyi kalmaz.

— Epey para alıyorsunuz, değil mi? Kendisi zengindir. Paraya da pek aldırmaz. Ne isterseniz verir. Fakat unutmayınız ki, onun başını yoran da benim oğlumdur...

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI: 23 CİLT: 2
29 EKİM 1958

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan:
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan:
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon: 22 37 14

Basıldığı yer:
TÜRKİYE BASIMEVİ

İç mecmua: APA Ofset
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı: 75 kuruş. Yıllık abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır. İlânın santimi sekiz liradır

ÇOCUK HAFTASI

CİLTLERİ HAZIR

Birinci cildin fiatı 750 kuruştur.

16 ncı sayımızla birinci cildi tamamlanan ÇOCUK HAFTASI'nın ciltleri hazırlanmış bulunmaktadır. Mecmuamızın koleksiyonunu yapmağa yeni başlayanlar veya ilk cildi temin edemeyen okuyucularımız, 750 kuruş göndermek suretiyle birinci cildimize, ciltli olarak sahip olabilirler.

Müessesemiz, sevgili okuyucularına daima kolayık göstermeyi gaye bildiği için elimizde, mevcudu pek az olan mecmuaları ciltliyerek, hakikaten gayet ucuz denecek bir fiatla satışa çıkarmış bulunmaktadır.

Pek az olan bu ciltlerden elde etmek isteyen okuyucularımızın (ÇOCUK HAFTASI, Türkiye Yayınevi, Ankara Caddesi 36 - İstanbul) adresine 750 kuruşu posta havalesiyle veya pul olarak göndermelerini ve bize keyfiyeti bir mektupla bildirmelerini bekliyoruz.

Dünyanın 4 Köşesinden

KAÇ ÇEŞIT BOCEK VARDIR?

Bazı böcekler güzel, bazı böcekler değildir. Bazıları büyüktür, bazılarının bir çift kanatları vardır, bazılarının iki çift kanakları vardır; bazılarının hiç yoktur. Bazıları uçar, bazıları uçmaz. Bazılarının gözleri vardır. Bazılarının hiç gözleri yoktur. Bazılarının iki, bazılarının bir gözleri vardır.

Fakat bütün böcekler bazı noktalardan birbirlerine benzerler. Meselâ hepsinin altı tane ayakları, iki tane duygulu antenleri vardır.

Dünyada okadar çok cins böcek vardır ki, hepsini öğrenmek ve tanımak mümkün değildir. Bu böcek cinsleri 600.000 den fazladır.

Bütün böceklerin yalnız isimlerini yazmağa kalksak yüz sahifelik yekmiş cilt kitap meydana getir. Eğer bir günde elli böcek ismi ezberliyebilirseniz, bütün böceklerin isimlerini ezberlemek için otuz beş sene hiç durmadan çalışmanız lâzımdır.

Böcekler ilk yumurtadan çıktıkları zaman başka şekildedirler. Büyüdükçe değişir ve nihayet bambaşka bir şekil alırlar. Büyümüş, bir böcekle, aynı böceğin küçücük yavrusu arasında çok fark vardır.

Meselâ bildiğimiz karasineği ilk yumurtadan çıktığı zaman tanıyabilir misiniz? Şeklî nasıldır, söyliyebilir misiniz? Tıpkı bir kurda benzer... Büyüdükçe değişir, bildiğiniz şekli alır!

Bir güzel kelebek yumurtadan çıktığı zaman küçücük bir kurttur. Sonra yavaş yavaş büyür, renk değiştirir, şekil değiştirir, nihayet kelebek olur.

Acar'ın BAŞINA GELENLER

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti!